

interview

IN GESPREK MET ... FREDERIK HENDRIK SLOET

Op een historische plek aan de Willemsvaart en aan de rand van het Engelse Werk bij Zwolle ligt de landschapstuin van Frederik Hendrik Sloet en zijn vrouw Lily. Wij treffen het voor ons interview: behaaglijk zitten we aan de zelfgemaakte kweepeertaart in de oktoberzon, uitkijkend over het (dankzij het rivierduin) opvallend glooiende terrein waar een eekhoorn druk bezig is walnoten te verzamelen.

Bij de oudere Zwollenaren staat deze plek naast de Spoolderberg bekend als de theetuin Thijssen. Tot in de jaren dertig van de vorige eeuw was hier een uitspanning met een speeltuin en speelweide. Tijdens een ommetje naar de IJssel konden Zwollenaren hier verpozen. In één van de theekoepels of in de buitenlucht konden gasten genieten van de beroemde 'dikke melk', een soort kwark, bestrooid met bruine suiker. Na de aanleg van de IJsselbrug en de Spoolderbergweg liep de klandizie terug en in 1937 ging de theetuin dicht.

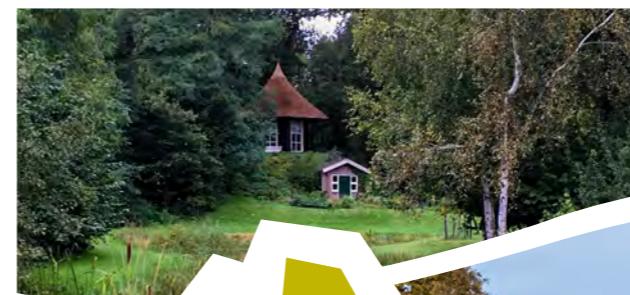
Rond de eeuwwisseling kwam het geheel via vererving in het bezit van het echtpaar Sloet. De oude boerderij van de familie Van den Berg bleek niet meer geschikt voor bewoning. Over een oud keldergewelf heen werd een nieuwe

Frederik Hendrik
Sloet

woning in landelijke stijl gebouwd. Voor de inrichting van het terrein werd een landschapsarchitect te hulp geroepen. De theekoepel op het bergje was dringend aan een grondige opknappbeurt toe. "Dat monument heeft een flinke hap uit ons bouwbudget genomen. De theekoepel heeft een functie gekregen als B&B-verblijf. Ook de theekoepel aan de rand van de Willemsvaart is zo veel mogelijk in ere hersteld. Wij hebben geprobeerd om recht te doen aan de cultuur-historische betekenis van deze plek."

De landschapstuin van de familie Sloet wordt gekenmerkt door een grote diversiteit aan landschapselementen: zware eiken op en een landschapsbosje rond de heuvel van de theekoepel, houtwallen als kleine bosjes en meidoornhagen als perceelafscheiding, fruitbomen, solitaire bomen, watergangen met rietkragen en natuurlijk ook grote graspercelen, deels in gebruik als pony- en schapenweide. Vanaf de openbare weg (het wandelpad in het Spoolderbos, het fietspad aan de Ruiterlaan en langs de Willemsvaart) kunnen passanten meegenieten van het fraai gevormde landschap. "Wij wonen hier in het overgangsgebied tussen stad en platteland. Dat levert soms extra problemen op: sommige dingen moet je hier doen, andere dingen moet je juist nalaten. Wij willen geen aangeharkte tuin, de inrichting is meer gericht op en schoonheid, dan op productie. Maar de wat romantische en milieuvriendelijke opzet maakt het wel bewerkelijker. Ik heb dit jaar al zes keer in de 'vijver' gestaan om het riet, de lisodde en de zwanenbloem een beetje in toom te houden. Mijn ervaring is dat je waterplanten het beste onder water kunt afsnijden, maar desondanks zijn er dit jaar verbaasd veel waterplanten. De meidoornhaag moet eigenlijk drie keer per jaar gesnoeid worden. In de houtwalbosjes is er een voortdurend gevecht met de bestrijding van de bramen. Tijdig onderhoud is de redding van het landschap en trouwens ook van jezelf. Als je de natuur zijn gang laat gaan dan wordt alles uiteindelijk bos."

Sinds 2012 is Frederik Hendrik Sloet contractant van SPLIJ, aanvankelijk voor het herstel en vanaf 2013 voor het beheer van landschapselementen als het landschapsbosje rond de theekoepel, enkele heggen, solitaire bomen en singels. "Ik heb me aangemeld bij SPLIJ+ om wat minder kosten te hebben aan het onderhoud. Het is een goede zaak - en in dit geval ook een stimulans - dat de gemeenschap aan particulieren subsidie beschikbaar stelt om een vleugje landschap of natuur te behouden. Voor veel mensen is 'behoud' geen populair begrip, het klinkt nogal conservatief, maar o wee als je het onderhoud laat versloffen. Landschap bewaren of behouden is op zich waardevol, het is verantwoord grondgebruik. Maar zowel in de landbouw als in het tuinbeheer van veel mensen is duurzaamheid vaak ver te zoeken; een gezonde bodem bewaren is een steeds dringender opdracht. Wij zijn geen rentmeesters meer, we souperen ons kapitaal op i.p.v. alleen de rente te gebruiken. De dreiging komt van alle kanten: uit de lucht (b.v. verdroging en

"Voor veel mensen is 'behoud' geen populair begrip, het klinkt nogal conservatief, maar o wee als je het onderhoud laat versloffen."

stikstofdepositie), vervuiling van bodem en water (b.v. gebruik van herbiciden, kunstmest) aantasting van de bodem (b.v. bodemverdichting door zware machines en verlies van biodiversiteit door monocultures) etc. Er zijn berekeningen dat (b.v. door uitputting en diepploegen) onze bodem over 50 jaar niets meer oplevert. Het is een bewijs van ongelooflijke armoede."

De landschapstuin van de familie Sloet laat zien dat het ook anders kan. "Het is een goede zaak dat provincie en gemeenten weer nieuwe financiële middelen ter beschikking hebben gesteld om het werk van particulieren bij het behoud van het landschap te ondersteunen. Wellicht dat ook bedrijven of organisaties aangemoedigd kunnen worden om te investeren in een landschapsfonds, maar landschap en natuur behoren wel primair tot de taken van de provinciale overheid. Als zij anderen kunnen inschakelen om hierin een stimulerende rol te vervullen is dat een goede zaak."

Bij het vertrek laat Frederik Hendrik Sloet mij een foto zien van 4 jonge kerkuilen die dit jaar in de kapschuur groot zijn geworden. Het zijn niet alleen mensen die een mooie en gevarieerde landschapstuin weten te waarderen.

Jan Gulikers